

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium
Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias
Vincentii Caraffa, Societatis Iesu Praepositi Generali,
Tomvs ...**

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partitum Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 5. De Tertio Medio, quod est Oratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

CAP. V.

*De Tertio Medio, quod ē
Oratio.*

Non est dubium, medium potentissimum assaltus & tentationes nos defendamus, nem. Unde, juxta D. Augustinum, etiam haud sufficiunt virtutes Fidei, Spes, et Caritatis, nisi robustentur ac conserventur ad resistentes, qui

S. Aug. ser. Per hanc (ait S. Augustinus) quidquā de orat. & Spes cumulat, Charitas decorat, continua Jejun. tom. servatur.

10. *Quamobrem Salvator noster hoc consilium discipulis suis: Orate, ne intrerū in tentationem Divino oraculo insistens summus Pontifex docebat fideles verum modum pugnandi prælio tam materiali, quam spirituali obtemperare. Ferro hostis impugnetur, & cælum precibus expugna Deum tuum,*

S. Aug. in Psal. 102. Non sine mysterio, ut notat S. Augustinus, jungit Spiritus Sanctus bibere Calicem Palmaris oratione & invocatione Nominis Dei (Calix taris accipiam, & Nomen Domini invoca), namque sine altero obtineri nequit: si non dicere, Divitium invoca auxilium. Qui ergo Dominum non invocaverunt, de sua fortuna sumpserunt.

S. Bon. in Hinc Oratio à Sanctis appellatur Miserere specul. disc. Subsidium peccatoris, Flagellum Demonum, Ratione, Consummatio Martyrii. Gravissime c. 6. tom. 2. rationes erant, quas sustinuerunt Sancti Martini. Aug. 10. serm. de per orationem, inquit Augustinus, habeat Orat. & consummarunt:

Jejunio.

Pro veritatis hujus declaratione plurimæ adduci illustrationes; sed duæ solaë sufficient. Prima Theologica, quam hic allego solum, & est hæc: quia non superad superandas tentationes habemus gratiam Dei, non efficacem duntaxat, sed nec sufficientem. Habemus autem per gratiam, quâ possimus orare ad impetrans gratiam necessariam, quâ valeamus resistere & non trahenire temptationibus: juxta doctrinam S. Augustini,

tissimum enim equitur Cardinalis Bellarminus; aliter enī, quod Bellar. lib.

Dicit impossibilis non jubet; sed jubendo vel dat, ut possis, de nat. &

us, et non potest, ut possis. Ex quo sequitur, Orationem non Grat.

n, ad hanc statim utilem esse in temptationibus; verum etiam

Specie, ad hanc non necessariam; nam absque cā non habes

tur doct. ut vultus, quibus temptationi resistere vales, veluti di-

vidit. Fiduciam tamen.

Secunda ratio est S. Chrysostomi: quia Orationē alias S. Chrysost.

vita animæ, ut quodam volatu in cælum feratur. Quo Hom. 8. in

quæ Damon attingere, feseque sublevare nequit, epis. ad Rō.

comitem et clivis pedes, nec alæ; sed per terram trahitur,

formam gerens. Et secundū S. Augustinū, S. Aug. in

terrenitatem cælum, non in eo persistit; sed subintrat Psal. 30.

Alioquin & intra Divinitatem, quæ est vultus & facies

Dei, ac abscondit, juxta dictum Prophetæ: Abscondes

in abscondito vultus tuus.

Ecce est causa, cur Job in tot tantisque tentatio-

nibus Demonis semper reportavit victoriam, ac tan-

quam int̄ illos steterit: quia erat in abscondito vultus

Dei. Abconditus erat in vultu Dei, intra Divinita-

tatem Dei.

O felicissimum refugij locum, ad quem malum non

venit! O felicissimum Divinitatis habitaculum! Psal. 90.

Ecce, qui in illo commoratur, in illo habitat, in illo

trahitur!

Divinitas reddit Deum incapacem passionis etiam ab

afflitione, unde asserit Seneca: Divinitas ponit Deum Seneca.

cora idum. Simili quodam modo insuperabilem quasi

tentationibus illum efficit, qui habitat in Divinitate,

conditionem illius participans.

Ulterius, Divinitas reddit Deum immobilem à bonis

accidentiis: Cum enim in se comprehendat omnem plenitu-

Pars III. B dinem

dinem Bonitatis, ideo extra se nullum prout
bonum, à quo moveri possit. Ad eundem modum
qua in Divinitate Dei sui omnes possunt
haud timeri se motum iri à Dæmoni propositum
rius boni creati.

Henique, Divinitas ipsi Deo summa quatenus
finita lux est, in qua omnia, ut in se sunt, confunduntur
ullâ deceptione & errore. Ita, qui habuit
de eodem participat lumine, & res, ut in eis
gnoscit, nec decipi potest à fallacibus Dæmoni
rentiis.

Ex hucusque dictis sequitur conclusio quae
necessaria, quod, sicut duas reperiuntur via
humana, videlicet & Divina: ita quoque
habitationes, humana una, quæ est in nobis
dum proprium consideramus & amamus con
altera Divina in Deo, cum cogitamus & diligamus
vias perfectiores Divina pulchritudinis & ex
Et quemadmodum habitantes in nobis amemus
per vincimur, & vincemur à Dæmoni; si
do in Deo semper victores erimus, &
bimus.

In ejus vita. In cuius veritatis notitiam etiam devenero
unde Plato dicere solebat. Ut mala vicissimi
nus est Mundus, ad sterni configendum.

Psal. 30. Quapropter semper Divinam exorabis Me
Esto mihi in Deum protectorem, & in Dmum
O Deus meus, Protector meus, nec volo, ne
aliam refugii domum praetet ē: ad te reu
te me absconde: Anima mea generosa iusta
læ defidicat ponere in Sublimi Divinitatis
juum. Vel, Misericordias Domini in eterni
tibo, propter vñctorias mihi concessas contu
meas.

Verum, ut magis descendamus ad proxim
primum advertis quahdām inimicitatios
mentem ad Deum, sublevando te binā re
tionis alâ propriae, videlicet, misericordia
cordiae Redemptoris, veluti dicit S. Bonaventura:
Adhuc notat S. Augustinus hoc remedium.

*S. Bon. Spec.
disc. c. 6.
20. 2.*

in prouis
dem mot
e possit
re cum superabis, aut sanè magnâ cum difficultate.
Qod idipm declarat exemplo carbonum ab igne
aceolorum, qui, si manu apprehensi, sine mora
tico abiciantur, nullum inficiunt nocumentum ab
damnum; ast si quopiam temporis intervallo reti-
neatur, tametsi postea proiciantur, non remanebit
tamen manus inoffensa & sine laesione. Quomodo enim,
quoniam aliquis carbones ignis apprehendit, si eos citò pro-
prium ibi nocebit. Si vero diutius tenere voluerit, sine
voluerit utare non poterit.

CAP. VI.

De Quarto Medio, quod est Devotio
erga Sanctissimum Sacramen-
tum.

Nor alios quamplurimos & varios effectus, quos
potest & causas Sanctissimum Sacramentum in ani-
ma ergo illud recipientis, numeratur quoque virtus
fortitudi, quam nobis communicat in tentationibus
contra inimicos nostros. Hanc ob causam sacro-
ta Eucharistia dicitur à S. Bonaventura: *Armatio S. Bon. de
contra Diabolum*, à S. Thoma: *Fuga Damonum*, à S. Hieronimo: *Cibus fortium*. Et enim nos fortificat, ac ne
destitutus instruit armis contra inimicos, simulq; S. Tho. op.
affurbat & fugat omnes.

Ratio, quæ etiam adducitur à S. Thoma, cur, semp. 58. c. 21.
venerabile Sacramentum hunc causet effectum, est, Ps. 22. ad
quæ conveniens & congruum est, ut, sicut principi-
um mortis incepit à cibo mortis, qui fuit pomum
seculum; ita principium vite ducat originem suam
à cibo vite corporis Christi in sanctissimo Sacra-
mento; sicut initium mortis coepit à cibo veri. S. Th. opus.
ita principium vite à cibo vite Corporis Do- 58. c. 6,